

Letní vzplanutí

Petra Martišková

Ráno jsem se probudila celá rozlámaná z tvrdé postele. Ploužila jsem se do koupelny jak mátoha, vděčná za to, že holky ještě nevstaly, protože narazit tady na mě, tutově by si myslely, že jsem nějaké strašidlo.

„Ty postele jsou peklo,“ vyhekla Erika, když se snažila chvíli po mně vyhrabat na nohy. „Ten, kdo je vyrobil, by se měl smažit v pekle. Hned vedle toho, co na ně pořídil ty příšerný matrace. Z tý mojí snad leze péro. Myslíš, že někdy slyšeli o paměťový pěně?“

„Pochybuju,“ vydolovala jsem ze sebe chabý úsměv. Hodila jsem na sebe sportovní oblečení a vylezla schody nahoru, abych vzbudila holky.

Přísahám, že jsem při každém kroku cítila každíčkou, i tu úplně nejmenší kůstku v těle.

Zatímco já se pohybovala jen silou vůle, holky už byly náramně čilé. Byly oblečené a celé natěšené na rozcvičku.

„Bože, ty jsou aktivní,“ děsila se Erika, když kolem ní proběhly rychlostí blesku a radostně přítom výskaly.

Stejně natěšeně se tvářili i kluci. Když jsem se vploužila za štěbetajícím klubkem holek na verandu, kluci už tam stepovali.

Američan nás zpražil pohledem a z výšky svých sedmi let prohlásil se značnou dávkou despektu v hlase: „No jo, ženský! Jsme tady málem zapustili kořeny, než vy se vyhrabete.“

„Zapustili kořeny? Ty víš, co to znamená?“ podivila jsem se a Američan nevzrušeně pokrčil rameny.

„Ne, ale táta to říká mámě, když na ni čekáme v autě.“

Vyměnili jsme si s Radkem pobavený pohled a já si všimla, jak moc mu bílé tričko bez rukávů a červené plavky sluší. Hned vzápětí jsem si za své myšlenky vynadala a přemýšlela, proč jsem si najednou začala u svého nejlepšího kamaráda všímat takových věcí, jako třeba toho, jak krásně mhouří oči, když se směje, jak mu v očích vesele jiskří, když na mě mrká, nebo jak dokonale má postavu. Naštěstí tok mých obdivných myšlenek přerušil sám jejich hlavní aktér, když zavelel: „Tak jdeme na to, bando! Makáme! Běžíme směr brána a koupaliště. První já, uzavírá Val.“

Vyrazil jako první a za ním se s nadšením řítilo jako stádo divokých koní všech deset dětí. Kluci byli rychlejší, ale ani holky se nechtěly nechat zahanbit, takže už za bránou se z pomalého klusu stal regulérní závod, kdo s koho.

Naštěstí bylo koupaliště hned za branou tábora, protože běžet někam dál, potupně bych cestou zdechla.

Na louce u koupaliště jsme si krásně protáhli celé tělo, žádné šílené rozcvičky, jako jsme mívali na táborech my. Však jsou prázdniny, nejsme na galejích, no ne?

Dala jsem si i pozdrav slunci a přitom si vychutnávala krásné ráno. Ptáci se snažili vykřičet hlasivky a sluníčko dávalo světu na vědomí, že jakmile vysuší ranní rosu, hodlá nás pěkně hřát.

„Jé, Val, co to je? Můžu to taky zkusit?“ přidala se ke mně Leonka a k ní postupně všechny holky.

„Jasně, to je jóga.“

„To znám,“ hlásila se Hanička. „Mamka ji taky cvičí. Jednou mě vzala s sebou.“

A tak zatímco já s holkama zdravila slunce, kluci se usadili do trávy a Radek ze sebe shodil triko a s rozběhem skočil ukázkovou šipku do vody. Při pohledu na něj

jsem se mimoděk oklepala, protože voda musela mít teď po ránu teplotu ne moc daleko od bodu mrazu.

„Hezky, pěkně, dobře, pane vedoucí!“ ozval se za námi nečekaně potlesk a uznalé pokřikování.

Radek se na oddíl nejstarších holek, co se právě vnesl na louku jako na přehlídkové molo, zakřenil a Majka na nic nečekala, okamžitě ze sebe shodila ručník a vystavila své tělo na odiv pouze v titěrných dvoudílných plavečkách s tygřím potiskem. Dlouhé blondaté vlasy měla stočené do uzlu a na tváři výraz filmové hvězdy.

S nechutí jsem musela konstatovat, že by jí nejspíš slušel i pytel od brambor.

„Valérie,“ kývla na mě přezíravě a já jí kývnutí oplátla. Nejsem přece nevychovanec, že jo? Ale neříkám nic, vůbec by mi nevadilo, kdyby s námi konečně přestala na tábor jezdit. Co si pamatuju, tak už odmalíčka tahle holka dělala jenom problémy. Navíc si s sebou tentokrát přivezla i nejlepší kamarádku, pokřikovala na ni Andy, takže jsem si tipla, že to bude nejspíš Andrea, a dopředu jsem se děsila, protože ta holka vypadala jako Majčina věrná kopie. A to jak vzhledem, tak povahou.

„Ilono, můžeme taky do vody?“ zavolala na svou oddílačku Majka, ale na svolení nečekala. Rozeběhla se rovnou za Radkem a za ní celý dívčí oddíl. S ječením, cákáním a smíchem se všechny vrhly do ledové vody.

Majka a Andrea, ty dvě komety, zamířily samozřejmě za Radkem.

„Letos si tady užijeme, na to klidně vsadím své jediné pořádné boty. Tohle není nejstarší oddíl táborníků, to je reklama na sex,“ povzdychla si Ilona a přisedla si ke mně.

Ilona jezdila na tábor stejně dlouho jako naši, takže snad od jeho samotného vzniku. A odnepaměti vždycky vedla nejstarší holky, protože si s nimi rozuměla a navzdory

věkovému rozdílu to s nimi skvěle uměla. I já jsem ji měla jako vedoucí moc ráda.

„To byl blbej nápad dovolit tábor i těm, co jim už bylo patnáct, tohle nemůže dopadnout dobře,“ zaprorokovala si Ilona.

Loni se udělala výjimka s dcerou oddíláka a letos, když bylo třeba doplnit místa, podnik nezaváhal a nabídnul to i rodičům starších. Takže jsme tu měli Majku, Andreu a tři kluky z nejstaršího oddílu, kteří už měli občanky.

„Doma lítají po diskotékách, vrací se nad ránem a tady po nich budeme chtít, aby chodili spát v deset.“ Ilona z toho byla očividně hodně nesvá a já se nedivila.

Koutkem oka jsem hlídala každý Radkův pohyb, takže jsem přesně věděla, kdy se k němu připojila Majka a Andrea a spolu s ním plavaly v družném hovoru na protější břeh a zpátky.

Při pohledu na to, jak okatě s Radkem Majka flirtovala, mě ovládly úplně neznámé pocity, z nichž asi nejsilnější byla touha ty dvě utopit. Raději jsem od nich odvrátila pohled a s Kubou-Signálem se pustila do debaty o zubních kartáčcích. Vylítla jsem, když se na mě snesla sprška vody.

„Koni!“ vypískla jsem a vyskočila na nohy, když se nade mnou Radek oklepal jako pes.

„Takhle ne, Valérie! Takhle bobříka otužilosti určitě nesplníš,“ zavolala na mě Majka a směrem k Andy jedovatě dodala: „Trapka.“

Zkrotila jsem touhu po ní skočit a vyškrábat jí oči. Namísto toho jsem se k nim otočila se shovívavým úsměvem na tváři a s přehnanou starostlivostí se zajímala: „Kdepak máte oddílovou vedoucí, dámy?!“

Trošku podpásovka, uznávám, ale řekly si o to!

Ty dvě chvíli lapaly po dechu a pak se otočily k odchodu a šeptem, který museli slyšet i v kravíně dole ve vsi,

Majka nenávistně prohlásila: „Kráva! Myslí si, že když je instruktorka, tak je něco víc. Ale počkej! Však já toho jejího Radečka stejně dostanu!“

Andy jí přizvukovala a s nadávkami a výhrůžkami směrem k mé osobě odkráčely s hlavou vzdorovitě vztyčenou za svým oddílem.

„To ale nebylo vůbec fér, slečno instruktorko,“ ozvalo se mi u ucha, až jsem úlekem nadskočila a narazila na Radkův rozesmátý pohled.

„Tak bando!“ svolával Radek naše caparty, co se rozutíkali po louce a hráli na honěnou. „Fofrem zpátky do chatek, pořádně uklidit, protože se bude bodovat, a kdo si nechá strhnout body z celotáborové hry za špatný úklid, bude za trest klikovat. Máte na to půl hodiny, pak jdeme na snídani, tak makejte!“ pobídl je a do prcků, jako když střelí. Metelili si to zpátky do tábora, ani se po nás neohlédli.

Nebylo to fér, uznávám, ale co už... jedna nula pro mě. A to jsou počty, které se mi líbily. Nedělala jsem si iluze, že to nechá Majka jen tak. Tutově už teď vymýšlela pomstu. Jedno bylo jisté. Právě začala pravá a nefalšovaná dívčí válka.

Po snídani si každý oddíl vyzvednul na baráku plátno, fixy, tempery a vodovky a dopolední program byl jasný: měli jsme za úkol namalovat oddílovou vlajku. Zvolili jsme stinné útočiště verandy, protože v chatkách už bylo od samého rána nedýchatelno.

Největší bitva se svedla o název oddílu.

„Já vím, já vím,“ hlásil se Kuba o slovo. „Mohli bychom se jmenovat Signálci.“

„A nejsi takhle náhodou úplně vygumovanej?!“ vylítnul Američan jako čertík z krabičky. „Takovej blbej

název nikdy žádní indiáni neměli. Já navrhuju třeba Smrdutí kojoti, to je správněj název drsnejch indiánů, že jo, Radku?!“ domáhal se spojenectví toho nejvyššího.

„Fuj, to né!“ rozčilovala se Leonka. „Já nechci být smrdutá kojotka. To je ošklivý, mohli bychom být Prérijní kvítci.“

Najednou byli kluci jedno tělo, jedna duše a hromadně se sesypali na holky.

„Nejsme žádný baby, vám šplouchá na maják, ne?!“

„To stačí,“ klidnil vzbouřené emoce Radek. „Musíme vymyslet něco, aby se to líbilo všem.“

„Tak budeme Letící tomahawkové,“ navrhovali kluci, ale holky se hned bránily.

„Motýlci?“ zkusila Leonka a pro změnu se čertili kluci.

„Škytající bizoni.“

„Žlutásci?“ napadlo Haničku.

„Jsi normální? Jako že máme žloutenku?“ obořil se na ni Američan a Radek živou debatu raději utnul dřív, než se nám stihli mezi sebou poprat.

„Co třeba Mohykáni?!“ navrhnul a děti nakrabatily čela, jak jim v hlavách nový návrh šrotoval.

„To je dobrý,“ uznali kluci a holky po chvílce váhání taky souhlasily.

„Mohykánky je pěkný,“ libovala si Leonka.

Tak to bychom měli. První boj byl za námi, název jsme měli, teď ještě namalovat vlajku. Abychom zabránili dalšímu rozepřím, dali jsme každému papír, ať namaluje svůj návrh, a pak budeme hlasovat pro nejlepší. S tím všichni souhlasili a za chvíli už měli nalepený nos na papíře a někteří vyplazovali špičku jazyka, jak moc se snažili, aby jejich obrázek byl ten nejhezčí.

Ukázalo se, že největší výtvarný talent dřímá v Hance. Její hlava indiána s velkou čelenkou z per jako by vystoupila rovnou z nějakého filmu. I kluci uznali, že je fakt

dobrá, a hned jí strkali pod nos vlajku, ať indiána úplně stejně namaluje také na ni. A celou dobu, co malovala, jí mentorsky stáli za zády, radili a kibicovali. Ještě napsat název oddílu a hotovo.

„Hani, je krásná, jsi šikulka. A vy ostatní taky,“ pochválil prcky Radek. „A teď všichni převlíknout do plavek. Před obědem stihneme ještě rychlou koupel.“

Děti s jásotem zamířily do chatek a my se pustili do úklidu spouště, která po nich zůstala.

„Hanka je hustá, vlajka je parádní, vid’?“ prohlížel si ji Radek se zalíbením a já přikývla.

„Je skvělá, a ty jejích nápady? Prej Škytající bizoni? Co to jako je?“ smála jsem se a Radek se mnou.

Posbírala jsem všechny obrázky a uklízela fixy do obalu hezky podle barev. Radek mi pomáhal a přitom se s úsměvem zajímal: „Co že tě ty dvě ráno tak vytočily?“

„Jsou to puberťačky,“ mávla jsem rukou, ale a i mně samotné to znělo hodně nadřazeně.

„Jasně,“ přikývl chápavě Radek. „Zatímco ty jsi dospělá, zralá čtyřicátnice. Důchod skoro na krku, co?“

Strčila jsem do něj ramenem a zakřenila se na něj. „Já jsem taky puberťačka. Ale doufám, že to nedávám tak pitomě najevo.“ Nevím, proč jsem měla potřebu se hájit. Zlobila jsem se sama na sebe, že se nechám takhle vyprovokovat. A Radek se mohl usmát.

Měla jsem největší chuť mu ten jeho samolibý úsměv smazat z tváře, napadlo mě však lepší řešení. Nabarvila jsem si ruce barvami, schovala je za zády a pomalu se k němu blížila. Útok nečekal, takže než se vzpamatoval, měl celý obličej zamatlaný modrou barvou.

„Ty!“ vyprsknul se smíchem a hnal se po mně.

Dopadlo to tak, že než se děti vrátily zpátky, byli jsme oba zmalovaní od hlavy až k patě, včetně triček a šortek.

„Jé, pojdte se podívat,“ povykoval na celý tábor Kuba. „Val a Radek jsou jako opravdoví indiáni.“

Rozesmátí jsme nahnali děti do vody a sami tam vpochovali, za jejich nadšeného jásotu, tak jak jsme byli – oblečení.

O poledním klidu mě vytáhla Erika k potoku za chatkami. Potok byl malý a bylo v něm hodně kamenů, po kterých se dalo pohodlně přejít na druhou stranu, nebo se na nich člověk mohl uvelebit v chládku pod stromy a pozorovat plynoucí vodu.

Erika si skryta před ostřížím zrakem sportáka Ivana vychutnávala odpolední cigaretku a já jen tak koukala na okolní svět.

„Ty, Val,“ potáhla Erika. „Jaký je tvůj vztah k Radkovi?“ Zaskočila mě. Jindy bych okamžitě odpověděla, že jsme jen kamarádi, ale dneska jsem si tím nebyla tak jistá. Lámala jsem nepřítomně větvičku a její malé kousky posílala po vodě.

„Já vlastně nevím,“ přiznala jsem. „Jsme kamarádi. Nejlepší. Je to takový ten kámoš, kterému se můžeš vybrečet na rameni, když dostaneš kopačky. Chodíme spolu do kina, na kolo, dokážeme prožvanit nekonečné hodiny o všem a o ničem.“

„Hm,“ přikývla a labužnický si potáhla z cigarety. „A dál?“

A dál? Na to se mi nechtělo odpovídat. Nechtěla jsem jí přiznat, že poslední dny na něj koukám najednou jinak. Že jsem si začala všimnout, jak se mu zbarví oči s přicházejícím soumrakem, jak je mhouří do sluníčka, jak se mu dělají dolíčky ve tváři, když se usmívá i jak se tváří, když se na něco soustředí. Jak mu při každém pohybu hrají na rukou svaly, jak mu sluší bílá barva k opálené pleti. Na jeho

mínění mi záleželo vždycky, ale nikdy jsem si nedělala násilí s líčením nebo oblékáním. Najednou jsem se však přistihla, že se na schůzku s ním chystám jako na rande – pečlivě vybírám oblečení, důkladně se líčím a vymýšlím i účes. Bylo mi s ním prostě fajn. Díky němu jsem zapoměla na fiasko s Petrem a večer před odjezdem jsem při ploužáku najednou zatoužila, aby mě políbil. Dnes ráno, když se před ním Majka s Andreou producírovaly v plavkách, jsem měla chuť ty dvě utopit a jemu vyškrábat oči...

Při tom nečekaném poznání jsem prudce zvedla hlavu a překvapeně se podívala na Eriku.

„Tušila jsem to,“ zazubila se na mě.

Zahodila nedopalek cigarety do vody, jen to zasyčelo, a zvedla se k odchodu. Nechala mě, ať se s tím vypořádám sama a po svém.

Páni!

Jsem zamilovaná do svého nejlepšího kamaráda.

Totálně!

Odpoledne trávil celý tábor u vody. Vybetonovaná vodní nádrž hned za táborem sloužila jako koupaliště, ale nebyla v majetku podniku, takže se k němu chodila koupat i celá vesnice. Za ty roky se stalo nepsaným pravidlem, že lidé z vesnice vegetovali na levém břehu, zatímco děti z tábora na pravém.

I když se nejstarší holky snažily na sebe upoutat pozornost sebevíc, neměly pod bedlivým dozorem Ilony šanci. Ale poradily si i tak. Nápadně často se chodily chladit do vody, kde mohly s místními týpkou nerušeně navazovat kontakty.

Když je po hodině Ilona vyhnala z vody, donesl se k nám jízlivý Majčín hlas: „To je teda úroveň, jak když jsme malí parchanti.“

Vesničtí kluci se toho chytli a hned holkám nabízel: „Tak se na parchanty vyprdněte a přijďte večer na zábavu.“

Holky uražené do hloubi duše jen pokrčily neurčitě rameny, i když věděly, že je to předem ztracený, a vylezly z vody.

„Val, můžeme jít do vody?“ přemlouvali mě kluci.

Já se ještě nestihla ohrát.

„To už jste zase vyhrátí? Vy se tam jednou úplně rozpustíte,“ smála jsem se jim. „Běžte, ale jen u kraje, jasný? Hanko, vezmi si rukávky a ty, Kubo, je nebudeš potápět!“ rozdala jsem pokyny a nechápala jejich touhu nořit se zas a znovu do ledové vody.

Voda totiž do koupaliště přitékala malým potůčkem z hor, takže i když prázdniny už byly dávno za svou první půlkou, ještě pořád se nestihla ohrát a byla všechno jen ne příjemně osvěžující. Ne nadarmo se právě tady plnil každoročně bobřík otužilosti. Ten spočíval v tom, že si člověk lehl do trávy, sporták nabral kýbl plný ledové vody z potoka a pomalu ji na nás lil. A nesměli jsme přitom vydat ani hlásku, jinak smůla, bobříka bychom nesplnili a museli se o něj pokoušet znovu.

Malé děti poléval Ivan rychle, ale větší a hlavně vedoucí si vyloženě vychutnával.

„To už jsou zase ve vodě?“ ozval se za mnou důvěrně známý hlas.

Radek se právě vrátil z jídelny s táčem plným chlebů namazaných pomazánkou a rajčetem navrch.

Kývla jsem. „Jsou to nezmaři. Jdu je vyhnat na sváču.“

A na jediné zvolání „svačina“ se mi podařilo téměř vyprázdnit koupaliště.

Všichni se vyhladověle vrhali na chleba a i taková Leonka, která se zatím nad vším ofrňovala, do sebe nasoukala celý krajíc v rekordním čase.

„Radku, pojď si s námi pinknout,“ volala Majka a ležerně si pohazovala volejbalovým míčem.

„Za chvíli, holky,“ odmávl je Radek a dál s kluky rozebíral, kdo a kdy spí pod širákem, jak se drží noční hlídky a smál se nevalnému nadšení nad zítřejší službou v kuchyni. Ale když dodal, že to obnáší právě i spaní pod širákem, kluci ho málem udusili, jak se na něj radostně vrhli.

„A můžeme být vzhůru dlouho?“ sondovali kluci a holky zase vyzvíдалy, jestli musí opravdu jít na noční hlídku.

„Jste mimina,“ posmíval se jim Američan a hned si zamlouval hlídku jako poslední až nad ránem. „To totiž chodí opravdoví chlapi, co se ničeho nebojí,“ bouchnul se pěstičkou do prsou. „A navíc,“ dušoval se, „do té doby nepůjdu vůbec spát.“

„Tak Radku! Jdeš už?“ dožadovaly se pozornosti nejstarší holky.

Radek se na mě s povzdechem podíval, nařídil našim holkám, že nesmí alespoň půl hodiny po jídle do vody, a kluky vzal s sebou jako podporu. To se samozřejmě holkám nelíbilo.

„Jsou moc malí, neumějí pinkat,“ brblaly, ale Radek byl jako mušketýr.

„Buď všichni, nebo nikdo,“ prohlásil pevně, takže holky kapitulovaly.

Jenže za chvíli je pinkání, od kterého stále museli odbíhat hledat míč zatoulaný do křoví, přestalo bavit. Otrávené holky sebou plácly na ručníky, zabořily nosy do mobilů a něčemu se řehtaly jak praštěné. Co chvíli daly hlavy dohromady a s pohledem upřeným na Radka nebo Toma si něco šuškalý.

Klukům to bylo fuk. Doběhli si pro míč na fotbal a celý zbytek odpoledne hráli veledůležitý zápas s partou z Tomova oddílu. Když už náš tým prohrával potupných 9:1, povolal Radek na pomoc i naše čtyři holčiny.

„S holkama nehrajeme,“ brblali kluci z Tomova týmu, ale když za chvíli naše posílené družstvo vyhrávalo 10:9, rychle volali na pomoc i svoje holky.

Strhla se lítá bitva, která by se nadšením a zápalem mohla rovnat zápasu na mistrovství světa. Hru s nadšením sledovalo skoro celé koupaliště. Já však mnohem víc než hru sledovala Radka.

Bože, je tohle vůbec legální? úpěla jsem v duchu a rozplývala se nad jeho opálenou svalnatou postavou v červených šortkových plavkách. Zrovna běžel za míčem, chvíli si s ním pohrával, obešel několik protihráčů a pak nahlál na další gól.

Neměla jsem tušení, kolik branek kdo dal, ale zato jsem naprosto přesně věděla, kdy se Radek usmál, zamračil nebo něco vtipného prohodil. Nespustila jsem z něj oči po celou dobu zápasu, který k nadšení všech zúčastněných skončil remízou.

Hráči si navzájem potřásli rukama, kluci poplácávali po ramenou holky a ujišťovali je, že byly naprosto skvělé, a pak se s nadšením rozeběhli zchladit svá rozhicovaná těla do vody. Byla jsem zvědavá, jestli jim tahle soudržnost vydrží alespoň do večerky.

Radek přinesl k našemu ležení míč, aby se neztratil, sehnul se ke mně a spiklenecky mi zašeptal: „Taky se na tebe rád dívám, poslední dobou víc než kdy jindy, ale když ze mě nespustíš oči při celém zápase, těžko se na něj můžu soustředit.“

Ve vlasech jsem ucítila něco, co vypadalo jako jemný polibek, a pak už se Radek řítíl za ostatními hráči do vody.

Byla jsem rudá až za ušima a srdce se mi divoce rozbušilo. Tělem se mi rozlil žár a rozhodně to nebylo proto, že bylo venku pětatřicet ve stínu. Když na mě z vody volali, abych netrhala partu a šla za nimi, neváhala jsem ani vteřinu. Potřebovala jsem zchladit!

Tom s Radkem vyhazovali děti do výšky, ty vesele vyskaly a snažily se je na oplátku potopit. Pak se oba vrhli na mě, ale než mi stačili potopit hlavu, naskákaly na ně děti, co se rozhodly mě bránit, a ti dva měli co dělat, aby je nedostaly ke dnu. Dováděli jsme, dokud nebyl čas vyrazit na večeri a večerní nástup.

GOSSIP HUSY

Lucka

Hej, vy dvě, žijete ještě? 😏

Val

Žiju, nestíhám. 🙏

Rita

Jasně. Jak se máš? 😊

Lucka

Neptej se! Víš, kolik mám v pokoji kostek na stropních deskách? Třicet sedm! A víš, kolik mám dlaždic v koupelně? Dvě stě třicet pět!

Val

👂👂👂 Koukám, že vedeš v Anglii čilý společenský život!

Lucka

Jen si dělej prdel z kamarádky. Přemyslím, že nebudu čekat, až sem přijede autobus, a půjdu domů pěšky. Věřily byste, že sem autobus jede jen jednou týdně? JEDNOU! JEDNOU!!! 😏

Rita

Bud' v klidu, k babičce jezdí asi tak stejně často!

Lucka

Počítám, že asi nejsi úplně našťvaná,
když díky tomu u tebe může spát Lukáš, ne? 😊

Rita

Přiznávám, má to jisté výhody. 😊

Lucka

A jak je na táboře, Val? Potřebuju zoufale
nějaký zážitky, jinak mi z věčného čumění
na Netflix asi šibne. 😞

Val

Je to tu super! Až na nejstarší oddíl holek
si nemůžu stěžovat. Musím letět, tak se drž!
A pošli foto týčra. 😊

Lucka

To nechceš, věř mi! A štveš mě, uživej i za mě. 😞

Val

Budu. Pa! 🙌

Lucka

Pa 🙌

Rita

Pa 🙌